

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 012210 14 Uvp
Banja Luka, 16.11.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića, kao predsjednika vijeća, te Smiljane Mrše i Želimira Barića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Mire Mačkić, u upravnom sporu po tužbi J.O. a.d. P., Ul. ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 06.05/450-229/13 od 12.6.2013. godine, tuženog Ministarstva ... RS, u predmetu kontrole obračuna i uplate poreza, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 012210 13 U od 29.9.2014. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 16.11.2016. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv uvodno označenog akta tuženog kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja PU RS, Sektor za ..., Odjeljenje za ... broj 06/1.01/0303/490-4.105/2012 od 26.12.2012. godine. Navedenim prvostepenim rješenjem je tužiocu naloženo da izvrši uplatu utvrđene poreske obaveze i pripadajućih kamata поближе navedenih u tački 1. dispozitiva tog rješenja.

U obrazloženju pobijane presude sud navodi da je tužiocu pravilno naložena uplata poreza na dobit po osnovu poslovanja tužioca kao osiguravajućeg društva, pa da se odobreni troškovi popusta osiguranicima u vidu dobijanja besplatnog tehničkog pregleda ili povrata novčanih sredstava po tom osnovu ne mogu priznati u rashode prilikom obračuna poreza na dobit. Sud zaključuje da je tužiocu pravilno naložena obaveza plaćanja tog poreza saglasno odredbi člana 8 stav 3. tačka v). Zakona o porezu na dobit („Službeni glasnik RS“, broj 91/06 i 57/12), kao i odredaba člana 6. i 9 stav 1. Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dobit („Službeni glasnik RS“, broj 129/06 – 21/13).

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede zakona. Ističe da je nesporno da su popusti osiguranicima odobravani u cilju privlačenja većeg broja osiguranika, pa samim tim i većeg prihoda koji je tužilac jasno i transparentno unio u oporezive prihode, te je povećao ukupnu oporezivu dobit za kontrolisani period, međutim, prema članu 8. stav 1. Zakona o porezu na dobit prilikom obračuna poreske osnovice od prihoda se odbijaju oni rashodi koji se direktno odnose na ostvareni prihod. S tim u vezi, kako dodaje, tužilac je imao rashode, jer je plaćao tehničke preglede svojih osiguranika u vidu poklona ili vršio povrat dijela uplaćenog novca kao beneficiju za plaćanje u dogovorenim rokovima. Smatra da je ovakvim postupanjem tuženog kažnjen dodatnom poreskom obavezom umjesto prekršajem iz oblasti povrede propisa iz osiguranja u slučaju kad se osiguravajućim kućama priznaju rashodi po

osnovu popusta koji su dati u iznosu koji je viši od propisanog. Predložio je da se zahtjev uvaži „te da se izvrši vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 012210 13 U od 29.9.2014. godine“. U dostavljenom podnesku od 21.1.2015. godine, tužilac je istakao da je Ustavni sud Republike Srpske donio odluku objavljenu u „Službenom glasniku Republike Srpske“, broj 35/14, kojom je ocijenio neustavnim član 18. Zajedničkih uslova za osiguranje vlasnika, odnosno korisnika motornih i priključnih vozila od odgovornosti za štete pričinjene trećim licima od 20.11.2000. godine koje je donio Biro ... RS. S tim u vezi ističe da je jedini propis koji reguliše iznose popusta koji se mogu dati kod osiguranja od autoodgovornosti proglašen neustavnim, pa proizlazi da nije pravilan pravni stav tuženog da su predmetni popusti nezakoniti.

U odgovoru na zahtjev tuženi je istakao da je u postupku utvrđeno da troškovi popusta, odobreni osiguranicima, nisu posebno iskazani na fakturi ili polisi osiguranja, već da je tim isplatama tužilac pokrивao rashode pravnih i fizičkih lica vezane za izvršene tehničke preglede kod trećih lica ili je putem blagajne osiguranicima isplaćivao gotovinu, što znači da se ti rashodi ne mogu ni priznati kao rashodi koji su direktno uticali na ostvareni prihod, a nastali su nakon ostvarenog prihoda, pa se naknadni bonusi u vidu povrata dijela plaćene premije osiguranja i plaćanja tehničkih pregleda obavljenih kod trećih lica, ne mogu smatrati ni priznati kao rashodi koji su direktno uticali na ostvarivanje prihoda. Predložio je da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“, broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka u spisima predmeta proizlazi da je kod tužioca od strane ovlaštenih poreskih službenika izvršena kontrola prijavljivanja, obračunavanja i plaćanja poreza i drugih javnih prihoda za period poslovanja od 01.6.2009. godine do 15.11.2012. godine. Tužilac je osporio utvrđeni porez na dobit obračunat na povrat premije i gratis tehničke preglede. Tužilac ne spori da je uplatom premije osiguranja klijentima davao besplatan tehnički pregled ili povrat novca, ali smatra da je nastali trošak u vezi sa ostvarenjem prihoda i da se treba priznati kao rashod prilikom utvrđivanja osnovice poreza na dobit.

Pravilan je stav tuženog da troškovi popusta odobreni osiguranicima ne mogu predstavljati rashod i time osnov za umanjenje poreske osnovice, jer troškovi popusta koji su odobreni osiguranicima nisu posebno iskazani na fakturi ili polisi osiguranja, već je tim isplatama tužilac pokrивao rashode pravnih i fizičkih lica vezane za izvršene tehničke preglede kod trećih lica ili im je putem blagajne isplaćivao gotovinu. Na taj način ti rashodi se ne mogu priznati u rashode koji su direktno uticali na ostvareni prihod, jer su nastali nakon ostvarenog prihoda, pa naknadni bonusi u vidu povrata dijela plaćene premije osiguranja i plaćanja tehničkih pregleda obavljenih kod trećih lica se ne mogu smatrati kao rashodi koji su direktno uticali na ostvarivanje prihoda.

Iz navedenog proizlazi da je tuženi pravilnom primjenom odredaba člana 5. i 8. stav 1. Zakona o porezu na dobit, te člana 9. stav 1. Pravilnika o primjeni Zakona o porezu na dobit, tužiocu naložio plaćanje poreza na dobit na osnovicu u kojoj nisu sadržani rashodi po osnovu navedenih bonusa. Naime, prema članu 8. stav 1. Zakona o porezu na dobit, prilikom obračuna poreske osnovice od prihoda se odbijaju oni rashodi koji se direktno odnose na ostvareni prihod, što u konkretnom nije slučaj jer se ne odnose na obavljanje djelatnosti

tužioca kao poreskog obveznika, već se radi o naknadnim bonusima u vidu povrata dijela plaćene premije osiguranja i plaćanja tehničkih pregleda obavljenih kod trećih lica, koji su nastali nakon ostvarenog prihoda.

S obzirom da je prilikom donošenja prvostepenog i osporenog akta primijenjen Zakon o porezu na dobit i Pravilnik o primjeni Zakona o porezu na dobit, pozivanje tužioca na proglašenje neustavnim odredaba člana 18. Zajedničkih uslova za osiguranje vlasnika, odnosno korisnika motornih i priključnih vozila od odgovornosti za štete prouzrokovane trećim licima od 20.11.2000. godine, nema značaja i ne utiče na zakonitost prvostepenog i osporenog akta, jer ti uslovi nisu ni primijenjeni prilikom donošenja tih akata.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi iz člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija, jer nisu ispunjeni uslovi iz člana 10. ZUS za poništenje osporenog akta.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić